

РЕШЕНИЕ

№ 2060

гр. Пловдив, 22.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и втори октомври през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Светослав Н. Узунов

при участието на секретаря Марина П. Малинова
като разгледа докладваното от Светослав Н. Узунов Административно
наказателно дело № 20215330206115 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № 297/02.08.2021г., издадено
от Началник Сектор „ОП“ към 03 РУ-Пловдив, с което на Е.В.Т., ЕГН
***** е наложена глоба в размер на 20 лв. за нарушение на чл. 29, ал. 1
вр. чл. 31а, ал. 2 от ЗБЛД.

С жалбата и в съдебно заседание се излагат конкретни съображения за
незаконосъобразност на НП и се моли за неговата отмяна.

Въззиваемата страна с молба-становище по делото намира жалбата за
неоснователна и моли процесното наказателно постановление да бъде
потвърдено. Прави възражение за прекомерност. Претендира юрисконсултско
възнаграждение.

Съдът като съобрази доказателствата по делото поотделно и в тяхната
съвкупност, прие за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално
легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред,
поради, което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по
същество.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди

доводите изложени в жалбата и служебно провери правилността на атакуваното постановление, намери следното от фактическа страна:

В АУАН и НП нарушението е описано по следния начин: на 07.04.2021г., до 13,30ч. в гр. Пловдив, ул. Брезовска № 33, сградата на Трето РУ-Пловдив, жалбоподателката Т. не е направила необходимото като родител, настойник или попечител, за снабдяване с лична карта детето си Л.Т. Т., ЕГН *****, навършила 14-годишна възраст.

В хода на съдебното производство като свидетел е разпитан св. Ц., който е актосъставител и който потвърждава написаното в акта. Заявява, че не си спомня конкретно случая, като е констатирал, че съответният документ не е съставен в срок, поради което и съставил акта.

От жалбоподателя не са ангажирани доказателства задължението за подаване на лична карта да е било извършено преди датата и часа на твърдяното нарушение, поради което и съдът счита, че с оглед показанията на актосъставителя гореизложената фактическа обстановка отговаря на истината и на осъществилото се в обективната действителност.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

От приложената по делото Заповед №8121з-493/01.09.2014г. на Министъра на вътрешните работи, изменена със заповеди № 8121з-907 от 30.07.2015 г., заповед № 8121з- 818 от 09.07.2015 г. и заповед № 8121з-423 от 15.03.2017г. се установява компетентността на актосъставителя и на административно-наказващия орган.

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете по чл. 34 ЗАНН. АУАН е издаден на 07.04.2021г., на датата на извършване на твърдяното нарушение, а НП - на 02.08.2021г., тоест преди изтичане на давностните срокове, предвидени в чл. 34 ЗАНН.

Съдът след запознаване с приложените по дело АУАН и НП намира, че макар издадени от компетентни органи, притежаващи нужните правомощия, то съставените АУАН и НП не отговарят на формалните изисквания на ЗАНН, като при съставянето им са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на административнонаказателното производство, както и ограничавайки право на защита на жалбоподателя.

В нарушение на разпоредбата на чл. 42, т.4 от ЗАНН, относно съставения АУАН, както и чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН – за наказателното постановление, в последните два липсва описание на нарушението и обстоятелствата при които е извършено.

Съгласно чл. 29, ал.1 от ЗБЛД, всеки български гражданин, който живее на територията на страната, е длъжен в срок до 30 дни след навършване на 14-годишна възраст да поиска издаването на лична карта. Ето защо и нарушението на същото правило за поведение за задълженото лице – родител (съгласно чл. 81, ал.1, т.2 от ЗБЛД) е налице след изтичане на тридесетия ден от навършване 14-годишна възраст на детето.

С оглед на горното, датата на раждане детето и/или – датата, на което същото е навършило 14-годишна възраст, следва да намери посочване в АУАН и наказателното постановление, доколкото съставлява факт, необходим изобщо за да бъде сторен изводът извършено ли е нарушение на чл. 29, ал.1 от ЗБЛД.

В настоящият случай обаче, както в АУАН, така и в наказателното постановление, не е посочена датата на раждане на детето и/или – датата, на което същото е навършило 14-годишна възраст, а единствено ЕГН *****, от което същите не могат да бъдат изведени по понятен начин.

Нещо повече – напълно неясно от отразеното в АУАН и наказателното постановление е дали посочената в същите дата – 07.04.2021 г. е такава на осъществяване на нарушението – изпадането на родителя в забава, което е факт на тридесет и първия ден от навършване на 14-годишна възраст на детето, или се явява дата на установяване същото нарушение. Данни, че се касае за второто, бяха събрани едва пред съда, посредством разпита на свидетеля Ц..

Така описаното нарушение разпоредбата на чл. 42, т.4 от ЗАНН, относно съставения АУАН, както и чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН следва да бъде преценено като такова от категорията на съществените процесуални нарушения, доколкото липсата посочване на датата на раждане детето и/или – датата, на което същото е навършило 14-годишна възраст, както и дали датата 07.04.2021 г. е такава на осъществяване на нарушението или на неговото установяване, препятстват възможността за проверка правилността изводите на административнонаказващия орган, а също и лишават лицето, посоченото като нарушител, от правото му да разбере съставомерните за нарушение

факти.

На следващо място, както вече се посочи, процесният състав на административно нарушение, включва изпълнително деяние, изразяващо се в бездействие, което се явява осъществено в първия ден след изтичането на срока за подаване на заявление за издаване на лична карта. Така за правилно описание на нарушението по време следва да бъде посочен именно този ден. В противен случай би могло да се стигне до правния абсурд нарушителят да бъде наказван с предвидената санкция за всеки един ден до подаването на заявлението, което би било нарушение на принципа *ne bis in idem*.

От твърденията на жалбоподателя е видно, че датата на раждане на Лина Т. е 07.01.2007г., което съвпада и с нейното ЕГН ***** в случай, че формирането му е било в съответствие с чл. 104, ал. 2, т. 1 и ал. 3 от Наредба № РД-02-20-9 от 21 май 2012 г. за функциониране на единната система за гражданска регистрация. Поради това и 30-дневният срок за подаване на заявлението е следвало да изтече на 08.02.2021г. (тъй като 06.02.2021г. се явява събота – неприсъствен ден), който е бил и последният ден за подаване на заявлението в законоустановения срок. Поради това и с оглед на изложеното, твърдяното нарушение се установява да е било извършено на 09.02.2021г. – дата, която не е била посочена в наказателното постановление.

Описанието на надлежната дата на извършване на нарушението в АУАН и НП е съществен реквизит, липсата на който безусловно води до нарушение на правото на защита на наказаното лице и отмяна на наказателното постановление.

С оглед на изложеното, процесното наказателно постановление се явява незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

По разноските.

С оглед изхода на спора, разноски се дължат от въззиваемата страна на жалбоподателя. По делото е направено искане за присъждане за разноски и е представен договор за правна защита и съдействие за процесуално представителство и защита на жалбоподателя от адвокат, видно от който е било уговорено и заплатено в брой възнаграждение в размер от 300 лв.

Същото не се явява прекомерно, доколкото на основание чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, минималното възнаграждение за защита от адвокат в конкретния случай се явява в този размер, поради което и възражението на въззиваемата страна за прекомерност на хонорара се явява неоснователно.

Съгласно т.6 от ДР на АПК "Поемане на разноси" от административен орган" означава поемане на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган. В случая въззиваемата страна 01 РУ към ОДМВР-Пловдив не е самостоятелно юридическо лице, което означава, че разноските следва да бъдат възложени върху ЮЛ, от което е част наказващият орган, а именно ОДМВР-Пловдив.

Мотивиран от горното Пловдивският районен съд, Х н. с.,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 297/02.08.2021г., издадено от Началник Сектор „ОП“ към 03 РУ-Пловдив, с което на Е.В.Т., ЕГН ***** е наложена глоба в размер на 20 лв. за нарушение на чл. 29, ал. 1 вр. чл. 31а, ал. 2 от ЗБЛД.

ОСЪЖДА ОДМВР-ПЛОВДИВ да заплати на Е.В.Т., ЕГН *****, сума в размер на **300 лв.**, представляваща сторени разноси в производството пред РС-Пловдив.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____